

ИМИГРАНТСКОМ ПРЕВЛАШЋУ У ЗАПАДНОЈ ЕВРОПИ ВИШЕ СЕ НЕ БАВЕ КАТАСТРОФОЛОЗИ НЕГО ПОЛИЦИЈА И ДНЕВНА ШТАМПА (1)

Остварење застрашујућих прогноза

У западноевропским градовима, изван видокруга камера званичних медија и светлости политички коректних рефлектора, одвија се урбани специјални рат великих размера између трећесветских имигрантских маса и европских староседелаца. У задњој години свог живота недавно преминули писац и сликар Драгош Калајић је, по наруџбини свог италијанског издавача, написао о овом проблему обимну студију под насловом „Инвазија Европе“. У наредним бројевима објавићемо шире изводе из тог рукописа, који је нашој редакцији, односно нашем главном уреднику, поверио лично аутор. Пред нама су одломци из опсежног поглавља под насловом „Страх“

Пише: Драгош Калајић

„Имам кћи која похађа школу у Тор Сапиенци и мора да путује тим возом. Шаљем је у теретану да јача мишиће” – тако се жали железничар извештачу миланског недељника *Raporama* на насртљиву и растућу масу те претње Цигана, што запоседају воз који у раним часовима полази од Авецана ка римској станици Тибургина, превозећи не само радни народ већ и лажне просјаке са штакама, намерно осакаћену децу, лопуже и провалнике. Реч је о *„пола часа пакла”*: *„Цигани нас гурају и ослањају се на нас, седају нам у крило док им не препустимо наше место. Урлају, зову, ждери...”* Службеници железнице не усуђују се да им траже карте јер знају да ће добити батине.

У циганском насељу главна, ноћна забава младих састоји се у демолирању украдених, луксузних аутомобила, које потом претварају у буктиње, уз експлозије што се разлежу километрима далеко, најављујући, суморно, време великих промена. Полиција се не усуђује да уђе у насеље уљеза већ само шаље општинске службе да кротко и понизно покупе остатке пира уништења. Ноћу Цигани истржу прагове железничке пруге – доводећи у опасност саобраћај – а најрадије бакар и алуминијум који добро продају. Жали се други железничар, који се не усуђује да саопшти своје име: *„Да би украли тридесет центиметара бакра – растурили су нам неколико пута електричне*

уређаје за покретање трачница, због чега наши људи морају да раде целе ноћи.” Кад се управник станице побунио, Цигани су му запретили: *„Ти си ноћу сам!”* И доиста, ноћу се чују пучњи ватреног оружја, а простор око станице и околне улице су препуни измета и трагова мокраће јер Цигани не воле да користе одговарајуће заходе, које им је општина ставила на располагање.¹

&

Последње године двадесетог века онај који пише ове редове обрео се у Бреши, памтећи је као један од најбујнијих градова италијанског привредног предузетништва. Падао је сумрак, Трг Империје с торжественом неороманском архитектуром Пијаћентинија био је пуст, али је суседни, Пиаца дела Лођа био препун, премда туђина, претворен у арапски сук, где није било ниједног бледоликог. Иза трга простире се стари део града, потпуно освојен афричким имигрантима, њиховим радњама и задасима или мирисима лоја, те несносном буком арапске музике, лишене постојаног средишта и тежишта гравитације, што лелуја као неко звучно знамење људске поводљивости и изгубљености. Само понеко лице староседелаца, бледо, очајно. Помислих, поносно, како храбро одолевају, али ме је пријатељ, водич, одмах разуверио: *„Не, већ немају куда. Цене станова су толико пале овде да с оним што би добили не би могли никуд отићи.”*

На тргу, као чудо, инвазији се опирала једна храбра, лепа жена, одлучна да по сваку цену одржи свој бар и посао. Али у њеном малом, љупком и женственом простору није било ниједног сивог или црног лица, јер је због сталних насртаја, па и покушаја силовања од стране таквих одлучила да им забрани приступ, изговарајући се да су сва места попуњена или већ наручена. Имала је сталну заштиту момака радикалне деснице, са знамењем белог келтског крста на црним мајицама. Они су држали угао и мотрили на прегње.

Ноћу криминал имиграната, који већ чине петину становништва, поприма паклене размере. Извештач *Corriere della Sera* бележи жалбе грађана: *„Кроз средиште града више није могуће проћи. Отворити музеје ноћу? Била би то лудост јер нас је страх да ноћу изађемо из куће. И ко ће да нас брани? Прођите кроз уреде: колико полицајаца и карабињера је заузето пискарањем? Али зашто на та места не доведу војску и не пошаљу полицајце на улице? Пре него што буде прекасно, јер се пустошење средишта града одвија истовремено с бујањем криминала... Зато нам људи одлазе и ми страхујемо од смрти десетине малих предузећа. Многи су затворили радње и отишли...”*

Градоначелник Бреше шири руке на распећу очајања: *„Држава је немоћна!”*² Извештај од 15. септембра 1999. преноси дирљиву повест професорке старогрчког језика која је

знала напамет Ксенофонове *Анабазе* и која је купила стан изван средишта града уверена да ће тако наћи преко потребан мир за свој рад. Обрела се у пакленој мори која је тешко угрозила њено ментално здравље: „*Полудела је*”, каже сусед на доњем спрату, „*одавно ни са ким не разговара, нема, одсутна у свом очајању.*” У тим насељима, лакомислени поборници *машина за становање*, као вољом неког циничног или злурадог духа историје, пројектовали су тргове по узору на левангијске *сукове*, те су и тако привукли имигрантске масе. У једном насељу, од двеста осамдесет седам станова – Италијани су остали да живе у свега четрнаест, и они на путу евакуације: „*У насељу Serenissimo (Најведрију), од деведесет седам остало нас је свега пет Италијана, а од четрдесет и осам станова у броју 27 остало је само троје. Исто је и у броју 31 нашег насеља. Само један Италијан, чијег имена се не сећам, остао је у броју 15... У броју 25 сви су имигранти, нема ниједног Италијана.*” Евакуација се наставља.

&

Према опажању професора историје Лионског универзитета Бернара Лугана, Французи су инвазији имиграната већ препустили значајне делове своје територије, особито градове и сателитска насеља, те им предстоји, ако желе да опстану, да „*следе пример Срба*” те устану и крену у *reconquista*. Необјављени рат уљеза против староседелца траје већ годинама и разбукутава се: пљачке, провале, насиља, подметнути пожари и силовања постали су већ свакодневица, коју медији властодржаца настоје да помно крију од шире јавности, обавештавајући само о крупнијим и масовнијим нападима, али с ванредном шкртошћу, те приписујући све неким магловито одређеним „*бандама младих*”, јер би сваки помен њиховог порекла био протумачен као израз законом забрањене и кажњиве ксенофобије. У противном, по правилу, злочине приписују не боље одређеним *Словенима*, *чиме се обично покривају* и штите од срамоте бивши држављани Југославије *Албанци, муслимани или Цигани*. Криминализовати Словене, особито Србе, допуштено је, чак пожељно. Дан-два касније, ако је злочин тежи и ако су злочинци откривени, признаје се да су, примерице, *Румуни*, што је опет прикривање и покривање Цигана...

Патње Француза су постале толико тешке и хроничне да се већ установљују посебне установе самопомоћи, попут *Voix des Francais-Renaissance 95*, што нас преко страница *Le Libre Journal* обавештава о једном просечном и насумице изабраном случају страдања међу хиљадама. То је исповест самохране мајке двоје малолетне деце, од којих је једно тешко оболело од менингитиса, принуђене да живи у *лекорбизијеовској машини за становање*, као талац насиља и свирепости банде имиграната, што су њен стан преобразили у стовариште за чување и продају наркотика, претећи да ће сваку непослушност платити животима најдражих:

„*Шта да радим? Полиција има налог од господина градоначелника да не улази у овај*

део града. Они који су то покушали били су претучени, одлежавши три недеље у клиници. Суседи? Овде свако само себе гледа, јер су сви престрављени. Објаснила сам инспектору полиције како је за нас веома опасно да останемо у том стану. Током три недеље ишли смо од хотела до хотела, без новца, без папира и скоро без одеће. У међувремену, наш стан био је потпуно опустошен... Нисмо знали више где да крочимо, толико је измета било около... И упркос свих доказа које смо поднели полиција још није ухапсила чланове те банде..."³

&

Према извештају израелског дневника *Maariv*, који преноси *France Presse*, нетрпељивост имиграната у Француској је попримила такве размере да се Израел припрема да изврши масовно пресељење француских Јевреја. Процењује се да Француску жели да одмах напусти око тридесет хиљада њих, ужаснутих претњама и насиљем.⁴ Можда је управо ово сусређивање необјављеног рата на јеврејску заједницу побудило многе јеврејске, годинама гласне поборнике мултирасног и мултикултурног друштва, те јавне а неовлашћене судије тобожњој ксенофобији и расизму који приписују сваком отпору инвазији, те горопадне поборнике чеченске побуне и оспораваоце права Русије да се брани од исламског тероризма и не допусти стварање некаквог кавкаског калифата – од Бернара Кушнера и Алана Финкелкраута до Пјер-Андре Тажева – да окрену лист и оптуже управо своје негдашње миљенике за расизам. Уз помоћ ционистичког покрета *Hachomer Hatzatr* и *Radio Shalom* покренули су осуду „франкофонске мржње што се шири као и антисемитизам.”

Извештач *Corriere della Sera* обавештава да ендемијско друштвено злостање изазива обрнути расизам, неку врсту „франкофобије која подстиче младе имигранте да дижу барикаде идентитета и језика, да иживљавају своју нетрпељивост против белих вршњака и против белачког друштва”. Током њихових студентских протеста, „белци су били нападани и вређани, а герилска борба почела је у париском кварту *Goutte d'or*, кварту безаконика сваке врсте... Један сат пакла, са стотинама младих *beurs*, који су ломили и палили аутомобиле, бацали бомбе молотов, што се, уосталом, дешава на многим периферијама сваке суботе увече...”⁵ Тим поводима Пјер-Андре Тажев позвао је француску јавност да се ослободи страха од исламиста: „Живимо у некој врсти европеистичког анђелизма, што се нада да ће остати заштићен од сукоба. Дух капитулације, који храни француска еврократија, враћа у сећање Минхен 1938.”⁶

&

Другог новембра 2004. године, у средишту Амстердама, извесни Мохамед Бујери заклао је потомка сликара Ван Гога, филмског редитеља Теоа Ван Гога, кривога што је, по

сведочанству муслиманке пореклом из Сомалије, посланице холандског Парламента Хирси Али – насловљеном *Submissin* (Потчињавање) – снимиио краткометражни, документарни филм о понижавајућем и мученичком положају жена под кнугом ислама. Жртву је заклао, односно жртви је дословно претестерисао врат с четири захвата, а потом је спремлиени, уски бодеж зарио у груди усмрћеног како би учврстио лист с дугим и претећим писмом против сведокиње. Када је једна пролазница ужаснута упитала убицу шта је то починио – он је хладнокрвно одговорио: „*Сад знате шта вас чека.*”⁷

Како су истраживања утврдила и на основу претходних телефонских прислушкивања мреже исламистичких удруга, то није био злочин усамљеног очајника или лудака већ унапред припремљен, крвави протест *Бригаде исламског цихада*, чије вође проповедају потребу убијања немуслимана. Након клања несрећног Теоа Ван Гога, један је јавио другима: „*Исекли смо јагње на исламски начин.*”⁸ Произвођач филма, под силом смртних претњи, није се усудио да га прикаже (изузев неколико безазлених, стилизованих секвенци), правдајући се: „*Не желим друге мртве!*”⁹

Истраживања стања холандског друштва и односа спрам имиграната открила су слом обмана и самообмана о мирољубивом мултикултурном и мултиетничком суживоту. Холанђани су обузети страхом, а понајвише управо од оних *интегрисаних*, који их најбоље познају те мрзе. Према истраживањима, огромна већина имиграната сматра Холанђане изопаченим, достојним једино презира. Како признаје Роел ден Утер, уредник дневника *De Telegraaf*, влада им је годинама забрањивала да говоре о стварном стању тих односа. Након сваког злочина јављао му се управник амстердамске полиције с наредбом: „*Не треба да пишете да су криминалци Мароканци или Турци већ једноставно Холанђани.*”¹⁰

&

У Италији, где је средиште католичанства, трећи миленијум хришћанства почео је у знаку ширења протеста муслиманских родитеља против обичаја држања Распећа на прочељима учионица нижих и средњих школа. Према објашњењу једног од вођа тог покрета против Распећа, такав приказ изазива трауме у души младих муслимана и стога је неопходно, у име равноправности, уклонити изазов. Поднео је тужбу и судија је по преком поступку донео одлуку да Распеће буде уклоњено из школе коју у Аквили похађају његова деца, што је управник одмах и спремно извршио.¹⁰

Ипак, ни та жртва није била довољна да задовољи противхришћанске нетрпељивости. Убрзо потом је дошао под удар и сам празник Божића, те традиционални обичај да деца у школи праве макете свете пећине где је рођен Исус Христос. Због присуства ученика муслиманске вероисповести, школске власти у низу места одлучиле су да укину

традиционалну прославу Божића. У Тревизу су је заменили не боље образложеним празником *Црвенкапе*. Према речима једне учитељице основне школе *Ciardi* – где ученици муслиманске вероисповести чине шеснаест одсто полазника – новоустановљени празник *Црвенкапе* „покреће децу на учеиће и повезивање, а да не вређа ничија верска осећања”. Објашњава, подробније, надлежан за нешто што се зове *дидактичка међукултура*: У питању је „широки дидактички пројекат посвећен миру... Свака школа је изабрала различите делатности саобразне с циљем да умеша и повеже сву децу. Има других прилика (sic!) да говоримо о Божићу и традицији.”¹¹

&

У Шпанији, некад најревносније верној католичанству, старешинство катедрале Компостела, једне од најзначајнијих тачака ходочашћа у Европи, одлучило је да уклони чувену мраморну статуу Светог Сантјага Матамороса на пропетом коњу, која слави његову борбу и победу над муслиманским завојевачима, те да је замени другом, новом, *политички коректном*, што га приказује у прњама ходочасника, „како не би изазивали осећања других етничких група”.

Према легенди, земни остаци Светог Сантјага почивају управо у Компостели, а мраморна статуа је исклесана и подигнута крајем XV столећа, у светковини *reconquista*, ослобађања Шпаније од вишевековне арапске и исламократске окупације.¹² С друге стране, ретки су европски медији који су известили – обавезно шкрто, у свега неколико редова, скоро стидљиво или застрашено – о свечаном папском проглашењу за свеца Марка Д’Авиана, који је 1683. године, пред турском опсадом Беча, својом величанственом духовном снагом и вољом покренуо и повео европске народе те малобројну војску браниоца престонице царства да је одбране и одбаце непријатеља, да не допусте исламизацију Европе.

(Октобар 2005)

<http://e-nacija.net/>

Напомене

¹ *Panorama*, 30. октобар 2002.

² *Corriere della Sera*, 8. септембар 1999.

³ *Le Libre Journal*, 17. фебруар 2000.

⁴ *Corriere della Sera*, 14. јун 2004.

⁵ *Corriere della Sera*, 27. март 2005.

⁶ *Corriere della Sera*, 19. април 2005.

⁷ *Corriere della Sera*, 27. јануар 2005.

⁸ *Corriere della Sera*, 12. април 2005.

⁹ *Panorama*, 18. новембар 2004.

¹⁰ *Corriere della Sera*, 29. октобар 2003.

¹¹ *Corriere della Sera*, 6. децембар 2004.

¹² *Corriere della Sera*, 8. јун 2004.

ДА ЛИ СЕ ТРИНАЕСТ И ПО ВЕКОВА БОРБИ ЗА ОДБРАНУ ЕВРОПЕ ЗАВРШАВА СТРАШНИМ „ПОРАЗОМ ИЗНУТРА“ ЧИЈИ СМО СВЕДОЦИ? (2)

Слом „идиле“, рађање хаоса

Када смо у претходном броју почели да ексклузивно објављујемо изводе из обимне студије „Инвазија Европе“ летос преминулог Драгоша Калајића, писане за италијанског издавача у последњој години ауторовог живота, мало ко је очекивао да ће се злокобне прогнозе тако брзо остваривати пред нашим очима. Неки су нам у први мах замерили да претерујемо, а онда се убрзо извињавали. Ескалација имигрантске побуне и масовних сукоба широм Француске и у неким градовима Енглеске последњи су позив на буђење и узбуђење веродостојне Европе. Осветљавајући најдубље корене тога што је данас доспело у мрачне дневне извештаје, Калајић нарочито истражује зашто су „савремени Европљани толико обузети кукавичлуком, ужасним паралишућим страхом и спремношћу на све уступке, па и на препуштање својих отаџбина, повлачење и капитулацију пред уљезима“

Пише: Драгош Калајић

Није тешко уочити заједничке чиниоце у низу предочених примера, насумце узетих из растуће масе знакова нетрпељивости уљеза спрема европских домородаца. У првом реду, реч је о знацима нетрпељивости и мржње који – ако основне линије тог покрета буду неометано продужене – извесно најављују ново разбуктавање трајног, вишевековног рата семитског, односно арапског и туранског света против Европљана. Други заједнички чинилац, ништа мање значајан, чак погубнији, јесте опште осведочење неспремности Европљана за такав необјављени рат и њихове неспособности или невољности за иоле озбиљан отпор освајачима. Савремени Европљани су обузети кукавичлуком, ужасним страхом што их потпуно паралише, спремношћу на све уступке, па и на препуштање својих отаџбина, повлачење и капитулацију пред непријатељем.

Ваља истаћи да савремена инвазија, мирнодопска и необјављена, није никакав повесни преседан него део вековима истрајних ратних претњи и похода семитских, односно арапских и туранских снага против Европе и Европљана. С променљивом жестином,

некад свом расположивом силом пљачкашке и паразитске грамзивости и разјарености а некад притворно, уз привиде примирја – уз лажне савезе с лакомисленим и несавесним европским суверенима, који су умели да траже помоћ азијатског непријатеља да би се обрачунали с најближима, са хришћанском браћом – тај рат је трајао и траје већ скоро четрнаест столећа, почевши од првих гусарских напада на европске бродове и обалне градове, уз сејање терора, у седмом столећу, па све до наших дана.

Покушаји несавесних европских повесничара – можда надахнутих и алголагнијском исламофилијом или туркофилијом – да непријатељства и ратове муслиманских маса правдају као некакав правичан и разумљив одговор на изазове крсташких похода су једна од најчудовишнијих обмана или самообмана. Рат муслиманског света против Европљана и Европе траје већ тринаест и по векова, а крсташки походи, редовно неуспели, па и патетични, трајали су укупно једва двадесет година. Урачунали смо ту и Четврти крсташки поход, који је венецијанска таласократија, материјалистичка и трговачка, наручила и платила ради освајања Источног царства и богатог Константинопоља – срушивши најзначајнији бедем одбране хришћанске Европе, а немоћна да га ичим замени – с вековима кобним и још несагледивим последицама.

Тај трајни рат не престаје до наших дана, до окупације Кипра 1974. године и покушаја да се Босна и Херцеговина, некад социјалистичка република друге Југославије, цела преобрази у исламску државу, а хришћани у њој поново потчине, што је планирано као авангарда *исламске трансверзале* или *Треће америчке империје* (Lind i Heilbrun, 1996; Kalajić 1997) – широког пута за продор освајачких покрета муслиманских маса, подстицаних и вођених заштитом и противевропском стратегијом атлантског Левијатана.¹

ИСЛАМ КАО ИЗГОВОР

Неопходно је истаћи да исламска димензија тог трајног рата није и пресудни, суштински покретач, него углавном додатни, подупирући, као својеврсни изговор којим се прикривају или правдају најнижи пориви и побуде. Сваковрсна, те и најсвирепија насиља и тлачења „неверника” (о којима ужасно сведоче искуства балканских народа под вишевековним теретом исламократије) – од масовних робљења и одвођења на левантијске тржнице људског меса, такође масовних силовања и алголагнијских убијања, терања хришћанских мученика да буду живе мете стрелачких иживљавања, касапљења и растрзања жртава коњима, набијања на коце, уз често вишедневне муке, све до уздизања чудовишних споменика страве и ужаса, попут *Белекуле*, саздане од

људских лобања у српском граду Нишу, родном месту императора Константина, што и данас сведочи о нечувеној подљудскости азијатских завојевача – правдани су вољом свемогућег Алаха и виђени као средство искупљења општих и појединачних порока те нискости муслиманске заједнице. (Roger Du Pasquier, 1990)

Како Ђилберто Онето добро уочава суштински економски порив муслиманских освајања, „*током дугих векова велики део муслиманског света имао је своју највећу индустрију и свој најпоузданији извор зараде у отимачини и пљачки европских бродова и обала, у систематском пустошењу земаља kafiruna, у искоришћавању принудног рада огромних маса заробљених. Све то чини прилично мутним границе између религијских и економских разлога те распрострањене свирепости у уобичајеној примени ‚дихада‘. Током више него миленарног одвијања ‚светог рата‘, милиони људи су бивали убијани или поробљавани, постајући прави производни мотор и једина радна снага у друштву које је иначе несклоно раду и много више наклоњено доколичарској и преварантској трговини плодовима туђег труда. Није погрешно рећи да је већи део оног што је било изграђено у извесним земљама производ опљачканих залиха туђег, а не сопствене производње. Не треба заборавити да Куран не сматра неморалним те одобрава као право муслимана да отимају плен на штету ‚неверника‘ и да таква људска бића своде на робље. Ропство је било основни економски елемент у исламском свету и првенствени извор прихода: управо су арапски трговци били главни снабдевачи Новог континента робљем.*” (Oneto, 1999)

РЕЖИРАЊЕ СУКОБА ЦИВИЛИЗАЦИЈА

Све је то овде неопходно истаћи јер теорија *сукоба цивилизација* – који Европљани извесно треба да избегну – данас чини део планетарно размахнуте освајачке стратегије атлантског Левијатана, у знаку формуле *divide et impera*. Стога та сила непосредно или посредно производи, храни, наоружава и хушка исламизам и *исламски тероризам* против свих отпора свом походу за освајање света и његових стратешких чворишта, те последњих сировинских блага – од просветљеног Ирана и срамно изданог савезника, цара Резе Пахлаввија, преко потпуно лаичког и чак социјалистичког Авганистана,² до такође лаичког Ирака и социјалистичке Босне и Херцеговине (Del Valle, 1997). Све те некад лаичке земље стратегија атлантског Левијатана претворила је у легла најжешћег и најочајнијег исламизма. Та Левијатанова стратегија демонизује, кажњава и настоји да затоми само исламистичке покрете отете свом надзору, покрете што циљају управо његове савезнике и интересе.

Ипак, у целокупној повести тог рата муслиманског света против Европе никада као

данас Европљани нису одустали од отпора и борбе, нити су били вољни да препусте своје отаџбине завојевачу. Савремени изостанак сваког отпора и дух капитулације су повесни преседан. Ето темељног питања које покреће наше истраживање: шта је узрок тог општег и страшног страха, те потпуне паралисаности Европљана пред изазовима инвазије трећесветских маса?

По свему судећи у питању је једна од оних далеких, кобних последица *Четвртог крсташког похода*, покренутог заправо ради освајања и пљачке византијског царства те Константинопоља, премда је папа Урбан II упутио позив у *Први* управо ради помоћи православној браћи у одбрани Европе од навале азијатских завојевача. Та кобна велеиздаја отворила је путеве демонији похлепе и гомилања капитала ради капитала, што је поступно али неумитно, кроз столећа, слабила европског човека и подривала те разарала европске установе и одбране заједнице. Попут оног *оријенталног отрова*, о коме често сведочи нобеловац Андрић,³ предочавајући ужасне последице исламократије, то се протеже све до буржоаских револуција и узурпација власти од стране отуђених, противнародних, олигархијских или плутократских делова трећег сталеза, односно до потпуног извртања смисла живота који је срозан на слугу економије. Последица су порази и потчињавања Европљана, као и паралишући страх о коме говоримо.

ЛИБЕРАЛКАПИТАЛИЗАМ ИЗА МАСКЕ

Према опажању Вернера Зомбарта, на трагу истраживања Макса Вебера, тријумф либералног капитализма има дубље корене, који сежу у старозаветно тло.⁴

Чудовишно непријатељство либералног капитализма против природе очитује се у низу домена, од саме „материјалистичке основе” (заснованости на незаситом искоришћавању, сагоревању и уништавању блага земље за потребе индустрија чије су производње већ одавно саме себи сврха, нека врста хистеричног јуришања на *раст* и увећање потрошње) – до „идеолошке надградње” (искреног или лажног уверења његових поборника да је у питању економски систем једнако добар или идеалан за све људе и друштва света, потпуно независно од њихових етничких, културних и историјских разлика). Тај презир или ниподаштавање речених разлика је посебни знак нехуманости поборника и проповедника либералног капитализма који осведочава њихово уверење да је *профит* врхунски смисао и циљ коме живот људи и друштва треба да се подређује и тежи, чинећи све разлике безначајним. Наводна економска *успешност* модела либералног капитализма је једна од највећих обмана модерног доба, јер је она условљена поседовањем полигичке, економске и надасве војне силе за потребе

освајања те искоришћавања погубних последица наметања таквог система слабим, потчињеним или лихварски колонизованим земљама. Реч је о *успешности* средства уништења свих препрека демонији насилног искоришћавања, а не о успешности неког стваралачког покрета, тим пре што и пратеће мере – од *реформе* (читај: разарања свих природних облика), *дерегулације* (читај: поништења свих правила и извесности у корист профита, а против људског достојанства), *либерализације рада* (читај: укидање свих права и заштита рада и радника, стицаних деценијама синдикалних борби) или *приватизације* (читај: отимање и пљачкање народне имовине) – осим свирепог цинизма реторике одају вољу ништења свих димензија живота човека и заједнице, ради свођења свега у кострети економске животиње.

ТАМО ГДЕ НЕ ЗВОНИ БУДИЛНИК

Током последње деценије двадесетог века и другог миленијума – обележене херојском борбом српског народа за слободу, те отпором освајачком нападу највеће војне силе света (коју је зауставила, пруживши Русији довољно времена да се поврати од издаје русофобских властодржаца и да крене путем великог уздизања, што признају, с огорчењем, и стратешки умови непријатеља)⁵ – онај који пише ове редове, обревши се у једном крајишком селу, на *ватреној линији*, у својству ратног извештача, уписао је једног борца какво је стање борбеног морала ратника. Добио је отресит и ведар одговор: „Одлично! Не звони више будилник!”

Појаснио је:

„Нисмо више, као пре овог рата, бедни пролетери, који су морали да се дижу у цик зоре да би стигли до фабрика и бедничких надница, већ смо постали имућни земљопоседници... Открили смо да смо веома богати: имамо земљу, стоку, винограде, маслињаке, што нам доноси вишеструко веће приходе, а и држава нас облачи униформама које су лепше од Арманијевих модела!”

Један ту присутан писац, надахнут Паундом, тихо је додао:

„Уместо звоњаве будилника звижде меци који нас лепо хладе, али се чује и милозвучје маестрала што прелистава крошње маслина: ... *and olive tree blown white in the wind... what whiteness will you add to this whiteness, what candor?* (... и стабло маслине што се бели на ветру... какву белину би додао тој белини, какву чистоћу?” (Pound, 1967)

На том месту песник је обновио једно старо противуречје између метафора *часовника* и *стабла*, те одговарајућих садржаја, својствено повести европске мисли XIX столећа.

Метафора *часовника* (Stolberg-Rilinger, 1986; Steuckers, 1991) карактерисала је идеологију илуминизма и рационализма те либералног капитализма и идолатрију *прогреса*. То уверење да су цео свет и човек сводиви на *машину* – налик часовнику, са поправљивим и заменљивим деловима – на незадрживом и бесконачно узлазном путу сила прогреса, што људски род води ка све већим благостањима а ускоро и до научног разрешења свих тајни. Много трезвенији, иако је то наизглед парадоксално, немачки романгичари и руски словенофили видели су у тој податности идеалу машине једну од кобних, мртвозорних празноверица отуђене западњачке мисли, супротстављајући метафори *часовника* традиционалну метафору *стабла* и одговарајући идеал животности и целовитости.

Данас можемо видети да је привремено, пуком силом, победила метафора *машине* или *часовника*, што има много дубље последице него што су тада биле мишљене. Часовник је био не само метафора апсолутистичке и централистичке државе већ и машински сажетак цивилизације подате терору *времена* и праволинијског развијања повести ка некаквом коначном циљу, *Обећаној земљи* или *Судњем дану*. Реч је о терору својственом блискоисточним, пропалим, материјалистичким и робовласничким цивилизацијама, те потоњим религијама које су се саздале од њиховог отпада и прашине, често уз бестидне крађе и прекрађе те гротескна изневеравања идеја и веровања из духовног круга иранских Арија, где је управо *безгрешним зачећем* рођен *Спасилац* – што се враћа на крају сваког трихиљадугодишњег циклуса да васкрсне људски род и поведе га у одлучну битку против зла – а чија је једина веродостојна епифанија, према многим те и стручним мњењима, Исус Христос.

СНАГА СТАБЛА И ТЕРОР ВРЕМЕНА

У модерној цивилизацији *часовник* је попримио улогу надзорника људског служења терору времена и пролазности. Постао је симбол лихварског паразитизма модерне цивилизације која, супротно европској и хришћанској традицији, искоришћава и злоупотребљава време као извор стицања иметка, од берзанских спекулација до посудахње, већ планетарно размахнуте дужничке економије, односно лихве.⁶

Посве супротан је симболизам *стабла* – слика трајне борбе *племениташких гена против новца*, што садржи све основне елементе света, од тла и сунца, до ваздуха и воде, обухватајући, изражавајући и подржавајући светску и људску целовитост те животност. Стабло је и слика постојаности те епифанија вечности, под чијим окриљем племениташки човек евроаријског круга култура и традиција, врлина и вредности, већ хиљадама година води битке против зла и пролазности, пропадљивости и корупција, за

вечност, на свом славном маршу од преисторије ка надисторији. Зато су *axis mundi*, старогермански *Ygradsill* или словенско *јасеново стабло* – у средишту евроаријских религијских идеја и веровања у свемирски поредак те његову етичку основу. Зато је у замковима и домовима европског племства *генеалошко стабло* било и остало обавезна слика-сведочанство о онима којих више нема, о њиховој борби – најчешће с оружјем у рукама, једином легитимном средству стицања аристократских звања, на високом путу уздицања и метафизичког постварења. Генеалошко стабло пружа дугу смотру бораца тог рода на попрштима одбране и развоја Реда а против Нереда и сила нихилизма, трајно памћење оних који су често живљи од живих управо зато што су славно мртви, учило за савременике и оне којих још нема. <

(Новембар-децембар 2005)

Напомене

¹ У сажетом, али веома значајном и чудно обелодањујућем огледу противевропске геополитичке стратегије атланског Левијатана, насловљеном *Трећа америчка империја* (повесно, прва је освојена низом ратова на Новом континенту до XX столећа, а друга обухвата земље потчињене силом победе у Другом светском рату, Европу и велики простор Тихог океана, (прим. Д. К.), вашингтонски осмаграчи Мајкл Линд и Џекоб Хејлбрун отворено и скоро тријумфално указују: „Уместо да Босну схватимо као источну границу НАТО-а, на Балкан би требало гледати као на западну границу нагло ширеће америчке сфере утицаја на Блиском истоку. Ваља се подсетити да је све до Другог светског рата Балкан сматран делом Блиског истока а не подручјем Европе (sic!). Чињеница да су САД занете државом босанских муслимана више него што су то њихове европске савезнице осликава, између осталог, нову америчку улогу предводника једног незваничног скупа муслиманских нација, од (Персијског, прим. Д. К.) Залива до Балкана. Област под некадашњом управом османских Турака показује знаке постанка срца треће америчке империје”. (Heillbrun и Lind, 1996; Kalajić, 1997).

² Дobar пример орвеловског изокретања истина је већ уврежено и веома распрострањено а сасвим бесмислено мњење да су се авганистански исламисти лагали оружја да би одбранили земљу од инвазије совјетске војске, дакле намерачене да освоји и затоми једну пријатељску, потпуно лаичку и социјалистичку државу (sic!). Потпуно је избрисано из свести бесловесних маса под сенком Запада да ствари стоје управо обратну: демократски изабрана, легитимна и легална власт била је позвала у помоћ совјетске снаге да би се изборила с растућим терором и нападима исламиста, које су неприкривено и обилато плаћале и обучавале те наоружавале и хушкале обавештајне службе атланског Левијатана, по старој, опробаној стратегији британског колонијализма, произведши и свог потом најчувенијег агента – *чудовиште* звано *Бин Ладен* – вероватно за потребе потоњих злоупотреба, превара, маски и лажних изговора.

³ „У њему је, из године у годину, расло и харало дејство *оријенталног отрова* који мути поглед и подгриза вољу... и који пре или касније мора да начне сваког и који се ево полагано увлачи у његов мозак.” (Андрић, 1964)

⁴ „У основи јеврејске религије видим исте идеје-водиље што карактеришу капитализам: и једно и друго видим препуним истог духа... Јеврејска религија носи најјасније трагове тог првобитног облика: њене основне црте откривају свуда и увек структуру рационалне прераде, интелектуалне и функционалне операције пројектоване у спољни свет, у органски свет, једну механичко-вештачку организацију што циља да уништи и подвргне себи природни универзум, да га замени сопственом владавином. У том структуралном смислу јеврејска религија делује као и капитализам: и он је један потпуно туђи облик, који се увукао у у природни универзум... Елемент највеће блискости између јеврејске религије и капитализма је дисциплина уговорног типа – рекао бих, шта више, дисциплина комерцијалног типа . У крајњој линији, целокупни јеврејски религијски систем и није друго до уговор сачињен између Јахве и и његовог изабраног народа: уговор са свим последичним обавезама једног уговорног односа. Бог обећава нешто и даје нешто, док исправни људи морају дати у замену нешто друго... Тај уговорни однос се развија у смислу да за сваку испуњену дужност човек прима неку надокнаду а за сваку занемарену дужност трпи освету... Нужне су два последице тог стања: трајно процењивање користи или штета које могу проистећи из неког чина и пропуста, те једнако веома сложено рачуноводство да би се држало у реду давање и стицање појединог верника.” (Sombart, 1989)

⁵ „Преображај тог дела света изискивао би одлучност мисионара и вољу за моћ коју Запад можда никада више неће моћи показати, особито после теškoћа које је имао у једној релативној блиској а мање захтевној области као што је она балканска.” (Kaplan, 2000)

⁶ „Лихварски интереси принуђују дужничке земље да производе само за извоз, док су производна предузећа које оне финансирају великим делом западна. У суштини, расположиви капитали немају могућност да производе богатство које остаје на месту: плодове њиховог рада други користе. У крајњој линији, дешава се *netto* пренос добара и ресурса у замену за масу (доларских, прим. Д. К.) папира без вредности.” (Malafronte, 1991)

Демонтирање свих одбрана

„За непријатеље традиционалне, племениташке и хришћанске Европе, нација и национализам, и нарасле националне државе, били су у XIX столећу сваког поштовања, хвале и подршке достојне идеје, покрети и установе, јер су тада били инструменти у послу разарања хришћанских царстава. Кад је тај посао био обављен – нација, национализам и национална држава наједанпут су проглашени ‚опасним илузијама‘, нечим што нема никаквог основа у стварности, јер наводно није могуће наћи одговарајуће одређење значења тих појмова које би задовољило све случајеве“

Пише: Драгош Калајић

Прихвативши и гајећи (само)обману о својим старозаветним коренима и основама, где је наводно први пут најављена и стога легитимисана појава *Спасиоца* – хришћанство се трајно осудило на *оријенталне отрове*, уместо да је све то смело одбацило и суочило се са својим истинским, аријским изворима. Последице су биле и остале кобне, о чему сведочи и Лутерова реформа, те нарасле калвинистичке и презбитеријанске јереси, које су произвеле *беле, англосаксонске протестанте*, изнутра потпуно левантизоване и труле, са старозаветном *forma mentis*, отуђене од европске бити и податне слуге демоније материјализма и либералкапитализма, бога Мамона и мондијализма, безброј пута већ доказане издајнике и непријатеље Европе и Европљана, европске културе и традиције.

Било је неминовно да та изопачена, отуђена подраса псеудобелаца, служећи апсолутизму акумулације капитала, препозна у истинским хришћанским црквама, православној и католичкој, те у њиховим моралним догмама и начелима – прве препреке револуцијама ослобођених сила похлепе, које ваља срушити. Стога је католичка црква у буржоаским револуцијама – почевши од Француске – била и прва жртва, плативши своје отпоре лихви хиљадама живота свештеника, монаха и монахиња. Уследило је, век касније, разарање и паљење православних храмова и светиња у Русији, те масакр десетине хиљада свештеника, монаха и свирепо силованих монахиња. Last but not least, тај рат против истинског хришћанства настављен је 1999.

године – када су бомбардери атлантског Левијатана свесно циљали, оштетили, срушили или спалили стотине православних храмова на Косову и у Метохији, најчешће из средњовековног периода (окрзнувши, случајно, само једну џамију међу хиљадама, новосаграђених). Одмах потом, све је продужено под окриљем тобоже мировних снага које албанским исламистима допуштају неометана разарања, паљења и скрнављења преосталих споменика врхунске духовности.

РАТ ПРОТИВ НАЦИЈА

Ако ставимо по страни велики покрет секуларизације и безверја – у том домену европски човек је остао без духовних одбрана. Већ и сама склоност првих хришћана извесној *двострукости*, уз давање одговарајућих атрибута Богу и Цезару, те последични раскол између *светог* и *профаног*, јавног и приватног, породичног домена – произвела је слабости које су се у великој кризи буржоаских извртања традиционалних поредака и хијерархија врлина и вредности показале као разорне. Тако је црква била уклоњена са јавне сцене, изгубивши и својевољно се лишивши сваког права утицаја на ванрелигијске покрете, идеје и циљеве сопствене заједнице.

С друге стране, владајући мамонски системи – упркос званичног раздвајања верског од лаичког домена – оставили су себи право да безусловно задиру у сфере приватности низом посредних или непосредних мера, све до трајног условљавања посредством средстава масовне комуникације. Тако је човек и у том домену остао без одбране, пасивни и условљени медијум који не мисли већ је мишљен. Породица је постала једна ћелија света потрошње, принуђена да се лиши својих традиционалних садржаја те у потпуности пода производњи, ради одржавања наметане потрошње.

Под здруженим нападима псеудоелига инсталираних у Европи, у служби атлантског Левијатана, у очима или свести јавног мњења извргнуте су руглу идеје нације и национализма као опасне илузије и самообмане. Оно што тим идејама одговара у стварности на путу је распадања и труљења. За непријатеље традиционалне, племениташке и хришћанске Европе, *нација* и *национализам*, те надасве *националне државе*, били су у XIX столећу сваког поштовања, хвале и подршке достојне идеје, покрети и установе, јер је тада њима повераван посао разарања хришћанских царстава. Кад је тај посао био обављен – *нација*, *национализам* и *национална држава* постали су „опасне илузије”, нешто што нема никаквог основа у стварности, јер наводно није могуће наћи задовољавајуће одређење значења тих појмова које би задовољило све случајеве. Дакле, једно крајње лексичко сиромаштво бива проглашено за критеријум истине или лажи, стварности или привида.¹ И као што жртве истог модерног

празноверја сматрају како је довољно само именовати неку нову и необјашњену појаву (и рећи, на пример: *то је парapsихолошки феномен!*), те да она тиме буде потпуно објашњена – тако и у обрнутом случају сматрају да поричући и бришући из речника именице потиру и стварности које су оне изражавале или које изражавају.

ЧЕКАЈУЋИ РЕВОЛУЦИЈУ С ВИСИНЕ

Озлоглашавани и демонизовани као илузије које су узроковале крваве међуевропске ратове, *нација* и *национализам* су постали нека врста страшила, од којих зазире просечни, преполовљени, уцењени и условљени, те истрајно заглупљивани и залуђивани европски човек. Зазирући од нације и национализма, он је тако изгубио своју природну заједницу и најширу, најмоћнију могућу одбрану.

Једнако разарање претрпеле су одбрамбене снаге, друга функција евроаријске идеологије троделности. Оне су свуда у Европи лишене иоле озбиљнијих одбрамбених моћи, неспособне не само за одбрану већ и за војну интервенцију унутар сопствене државе против издаја владајућих псеудоелита. Робујући налогу нестручне *цивилне контроле*, војне псеудоелите су допустиле да непријатељи изврше потпуну девирилизацију одбране и да баце у смеће све повесне војне традиције и славе, као *политички некоректне*. Прваци европског кретенизма, попут псеудофилозофа Јиргена Хабермаса, налажу војсци *уставни патриотизам*, односно спремност служења и полагања живота *параграфима* важећег Устава. Можемо закључити да су и у том домену атлантски или *еврократски* центри моћи лишили европског човека одговарајућих одбрана пред изазовима инвазије. Држава је постала толико слаба да се скоро по правилу кукавички сврстава на страну својих непријатеља, а против поборника и бранилаца.

Паметном човеку довољан је и један италијански пример: вишегодишње настојање владајућих псеудоелита – од врха државе до медијских мајстора мишљења – да и силом уцена изнуде амнестију за негдашњег вођу терористичког удружења екстремне левице, *Lotta continua* (групације иначе доказано финансиране и усмераване од страних, противевропских обавештајних служби, током *оловних година*), осуђеног правоснажном пресудом на двадесет година затвора због мучког убиства полицијског инспектора Калабрезеја, кривога што се херојски борио против тог терора који је однео на стотине и хиљаде недужних живота. Потпуно равнодушан према осећањима удовице, деце, родбине и пријатеља убијеног хероја одбране државе и заједнице, не тражећи обнову процеса – јер је злочин доказан – осуђени је годинама презриво одбијао да испуни једини услов за помиловање, да напише молбу, препуштајући то идеолошки

трансверзалној маси својих поборника и обожавалаца, очигледно уверен да је њему и сличнима све допуштено, с гађењем показујући да се не каје. Подржавајући убицу, владајућа псеудоелита је дала до знања свима који умеју да виде како пролазе и како ће проћи они који се усуде да бране државу и националну заједницу.

У том домену, и право и правда су претрпели неподношљиве ударце ниҳилизма, који су не само покидали све везе с деонтолошким начелима већ и с људским, са повесном традицијом, с римским правом. Тако је право, у овој наопакој, наказној, лихварској и тровачкој цивилизацији Запада постало нека врста „отвореног дела”, препуштено арбитрарности и волунтаризму владајућих снага, које од њега траже *производњу ad hoc* привремених, потрошивих и лако одбацивих – кад одслуже – правила и уредби, zgodних за потребе такође привремених правдања сваковрсних насиља над човеком и заједицом, те природом и правдом. Право је потпуно отргнуто од критеријума истине и лажности, постало је безоблично, податно и условљиво. Оно, такво, потиче из ниҳилизма, дословно *из ничега*, те се пре или касније враћа *у ништа*, ничему. Дакле, право је постало пуки произвођач одговарајуће робе која данас јесте а сутра није. Стога су страх и повлачење Европљана пред инвазијом и необјављеним ратом – људски потпуно арзумиви, изискујућивелике птеображаје, с видине.сТога разумљиви. Победа над тим страхом и велико усправљање Европљана изискују и велике духовне, душевне и интелектуалне преокрете, *револуцију с висине*.² <

(Јануар-фебруар 2006)

<http://e-nacija.net>

Напомене

¹ „Шта је нација, уопште, или нека одређена нација? Никакав задовољавајући критеријум по коме би се одлучило који од многих људских колектива треба овако да се зове не може да се открије... Проблем је, међутим, у томе што је немогуће рећи посматрачу како да разликује нацију од било ког другог ентитета а priori, као што можемо да му кажемо како да препозна птицу или разликује мишеве од гуштера... Сви случајеви који одговарају дефиницији нације су очигледно (или нису још) ‚нација’, или немају националне тежње, или несумњиве ‚нације’ не одговарају критеријуму или мешавини критеријума.” (Hobsbawm, 1996)

² Овде се завршава наш избор из опсежног поглавља под насловом „Страх”, уврштеног у (још) необјављену студију *Europa Invasa* летос преминулог Драгоша Калајића, рађену по наруџбини његовог италијанског издавача током последње године пишчевог живота. У наредним наставцима предочићемо читаоцима одабране делове још неких поглавља из ове студије, коју је сам аутор поверио на располагање нашој редакцији. (Напомена уредништва)

Литература

- Андрић, И. (1964). *Травничка хроника*, Просвета – Младост – Свијетлост – Државна zaloжба Словеније: Београд, Загреб, Сарајево, Љубљана.
- Del Valle, A. (1997). *Islamisme et Etats – Unis, une alliance contre l'Europe*. L'Age d'Homme: Lausanne.
- Du Pasquier, R. (1990). *Il Risveglio dell'Islam*. Edizioni Paoline, 1990: Milano.
- Hobsbawm, E. (1996). *Nacija i nacionalizam od 1780*, „Filip Višnjić”: Beograd.
- Kaplan, D. (2000). *Eastward to Tartary*, Random House: New York.
- Lind, M. и Heilbrun, J. (1996), *The Tirdh American empire*, у *International Herald Tribune*, 4. јануар 1996;
- Kalajić, D. (1997). *S.E.C.I. Evropa*, у *Duga*, 18. фебруар 1997. и у (1998) *Američko zlo 2*, ИКР „Nikola Pašić”: Београд.
- Malafrente, U. (1991). *Razza e usura*, Edizioni di Ar: Padova.
- Oneto, G. (1999). *Il Ruolo della Padania nella eterna lotta fra L'Europa e l'Islam*, у *Quaderni Padani*, br 22-23, март-јуни 1999: La Libera compagnia padana: Largo.
- Pound, E. (1967). *Canti pisani*, Ugo Guanda editore: Parma.
- Steuckers, R. (1991). *Orientations généralés pour une histoire alternative de la pensée économique*, у *Vouloir*, бр. 83-86, новембар-децембар 1991.
- Stolberg-Rilinger, B.1986. *Der Staat als Maschine. Zur politischen Matephorik des absoluten Fuerstenstaats*, Duncker & Humblot: Berlin.
- Sombart,W. (1996). *Ebrei e la vita economica*, Ar: Padova.

ДА ЛИ ЋЕ ЗАПАДНИ ЕВРОПЉАНИ ДОИСТА ДОБРОВОЉНО ПОСТАТИ РАЈА?
(4)

Заговорници европске пропасти

„Већински слој Европљана данас чини аморфна и апатична маса механички збијених, а заправо осамљених и себичних јединки. Такву масу произвели су нихилистички процеси цивилизације и демонија либералног капитализма, ништећи све природне међуљудске везе и облике заједништва, од породице до нације. Од те масе саможивих и неосвешћених јединки, које живе само за свој опстанак, од данас до сутра, не може се очекивати да схвате како је и колико Европа угрожена, нити спремност да је бране, осим можда ако таласи претњи дођу и до прага њихове приватности”

Пише: Драгош Калајић

Суочени с извесношћу сопственог свођења на етничку или расну мањину, те владавине ислама над њиховом отаџбином, већ током овог столећа – како најављују сва званична предвиђања, следећи линије раста маса имиграната, опадања наталитета бледоликних и последица уласка туркофонске масе у *Европску унију* – Европљани имају само два избора: отпор или капитулација. У оба случаја ваља се послужити и историјским искуствима, поготову оних европских народа који су већ доживели и преживели вишевековну окупацију од стране ваневропских освајача под јармом исламократије. Реч је о балканским народима, међу којима је најпоучнија судбина српског, јер је једини истрајно пружао оружани отпор, вековима, бранећи себе и Европу.

Ту судбину обележава и низ устанака, након којих су редовно следили свирепе, геноцидне одмазде и егзодуси, али обележава је и коначни ослободилачки рат, 1912. године, који је азијатске освајаче одбацио до Константинопоља, задавши османској псеудоимперији смртни ударац. Под теретом турске и исламократске окупације, некад јединствени српски народ доживео је четвороструко раслојавање. Прво се одвојио управо најбогатији слој, сачињен од преживелог нижег племства и поседника земље, склоних да чувају имовно стање или завараних обећањима економских слобода. Потом

су се, под терором ужасних насиља над хришћанским становништвом, исламу приклонили и многи други, што је људски разумљиво. Многи су проверили да би спасли кћери и супруге од масовних силовања те претварања у *бело робље*, за потребе левантијских тржница, а мушку децу од обавезног „данка у крви”, односно отимања, у раном детињству, ради образовања за војску *јањичара*, злогласну по свирепости.

Непотпуности проверавања, односно потреба да се одлуке предака потврде ванредном верском ревношћу; неисказане кризе савести, вековима сабијане у неким лагумима подсвести; затомљавани осећај моралне инфериорности спрема потомака оних који су одолели насиљу и остали верни хришћанству; процес арабизације *forma mentis* и душе, обичаја, па и језика, посредовањем, као и свугде, ширењем ислама и искорењивањем те затирањем националних или етничких култура и традиција, уз одбијање да се призна српско порекло и последични низ патетичних и редовно гротескно неуспелих настојања да се измисли или створи сопствени национални идентитет, за потребе оправдавања захтева за сопственом националном државом, с обзиром да је религијско оправдавање неприхватљиво¹ – све су то обележја која су из савремених потомака реченог слоја исламизираних извела огорчено и борбено непријатељство спрема Срба, опседнутост жудњом за осветом и обновом превласти изгубљене сломом османске псеудоимперије.

НОВО КАЉЕЊЕ ХЕРОЈА

Супротни слој српског народа био је кристалисан око непоколебљиве жудње за слободом. Тај слој кретао се ка просторима слободе, кроз густе балканске шуме, ка планинским врховима и висоравнима, недоступним окупатору, чијем су паразитизму највише одговарале доколице, угодности и ужици, какве су пружала равничарска насеља, дуж магистралних трговачких путева. Други су се одметали даље и постајали ратници-ратари, бранећи Европу од азијатских освајача на војним границама Венецијанске Републике те аустроугарске империје. Најстрожији услови живота, на планинској ветрометини и у студи, те трајне оскудице и стална ратовања, искалили су један ванредно жилав тип човека, прожет племениташким и херојским етосом. Ванредне чврстине, постојаности и врлине тог типа човека показале су се и током последње деценије XX века, под опсадом санкцијама од стране највеће силе света те коначно и под општим нападом деветнаест земаља Атлантског савеза, који након седамдесет осам дана и ноћи бомбардовања војних и цивилних циљева није успео да војно освоји ни један педаљ српске земље, нити да оствари стратешки циљ атлантског Левијатана (да опет употребимо шмитговску алегорију), задат *Ултиматумом из Рамбујеа*: окупација целокупне територије Југославије.²

Трећи и најбројнији слој чинио је просек људског материјала, недовољно смео да предузме високе путеве трајног одрицања и ратовања, али довољно морално снажан да остане веран сопству и својој вери. Тај слој је стрпљиво подносио јарам окупаторске власти и њених паразитских намета, али увек спреман да се одазове позивима на устанак.

Из тог слоја брзо се издвојио четврти, морално најслабији, спреман да безусловно служи окупатору, који је у њему препознао идеалног надзорника поретка, преносника наредби и извршиоца казни. Велики српски географ и етнопсихолог Јован Цвијић први је уочио и описао карактеролошка својства тог слоја – што су постала толико урођена да се и генетски преносе – означивши их једном синтагмом која је моралистичка, али и преопширна: „*рајински менталитет*”. Реч је о слоју који према страном окупатору гаји дубоки комплекс инфериорности, видећи у њему узор свега и настојећи да га пред својима у свему опонаша, од спољне ношње и понашања до обичаја и психологије. Црпећи из такве послушности бројне привилегије, тај слој се, према народу коме је припадао, показао често много свирепији него окупатор, сурово кажњавајући појаве уздицања, изразе поноса и слободарског отпора.

СТРУКТУРА ЈЕДНОГ СЛОМА

У савременој слици Европљана већ су уочљиви предзнаци предоченог раслојавања, односно његове потенцијалности. Већ се ствара слој конвертита, премда је огромном већином сачињен од жена удатих за муслиманске имигранте, што је посредни симптом онемоћавања и себичног отуђења мушког елемента Европе, који пред нападима на мушкост кукавички бежи чак и у чмарољубље, што поприма већ масовне размере, потврђујући теорију Курција Малапартеа о узроку такве издаје.³ У том слоју може се уочити и елита сачињена од оних који су, следећи трагање Ренеа Генона за легитимним заступништвом *Примордијалне Традиције* или пак своју згађеност наказном лихварском и тровачком цивилизацијом Запада – једини позитивни одговор пронашли у исламу.

Борбени елемент Европљана се окупља у последњим истинским, односно живим политичким покретима, проширеним породицама, што се опира свим силама глобализма а не само таласима масовних имиграција, од оних што бране етничке особености и завичаје, како то узорно чини Лига Норд – до странака национализма, попут Фламманског блока или француског Националног фронта.

Онај већински слој Европљана чини аморфна и апатична маса механички збијених, а

заправо осамљених и себичних јединки, коју су произвели нихилистички процеси цивилизације и демонија либералног капитализма, ништећи све природне међуљудске везе и облике заједништва, од породице до нације.

Од те масе саможивих и неосвешћених јединки, што живе само за свој опстанак, од данас до сутра, не може се очекивати да схвате како је и колико Европа угрожена, ниги спремност да је бране, осим и можда ако таласи претњи дођу и до прага њихове приватности.

ПСЕУДОФИЛОСОФИЈА „МЕШАЊА”

Необјављена, мирнодопска инвазија Европе, што прети да већ током овог столећа лиши Европљане њихове отаџбине, располаже и својим *колаборационистима*, заговорницима европске пропасти. Реч је, по правилу, о (псеудо)интелектуалним миљеницима владајућих центара моћи, који своју медијску „славу” стичу управо служећи *Јединој* (допуштеној, односно „исправној”) *мисли*. Опште обележје тог слоја је јединствено и прећутно одбацивање *критичког става* спрам владајућих појава и процеса у свету, који је све до слома система званог *реални социјализам* био суштина или *conditio sine qua non* исте мисли. Сад, пак, та мисао све владајуће појаве и процесе у свету прећутно или отворено подржава, усмеравајући преостале критичке зловоље једино не оне који им се опиру. Општа премиса таквог става је једна кривотворина, једна псеудохегеловска мисао, коју низ поколења понавља без провера, обично је преузимајући, здраво за готово, од баналног вашарског преваранта, Карла Попера, кога је одговарајући *lobby* уздигао, у очима засењене простоте, до разине првог мудраца тобоже *слободног света*.⁵

У питању је исказ из увода *Философије права*: „*Оно што је разумно јесте актуелно; оно што је актуелно јесте разумно.*” По тумачењу Карла Попера, чије незнање усваја општу заблуду, Хегел тврди како „*све што је сада стварно или актуелно мора бити рационално и добро*”. Сам Хегел се потрудио да исправи оне који га нису добро разумели у трећем издању *Енциклопедије*, упућујући на своју *Науку логике* где је употребу израза *актуелно* значењски одвојио од појмова *постојање*, *бивање* или *случајно*. Ту израз *актуелно* означава ванредно ретку појаву у свету настајања и нестајања: потпуно постварење *идеје* из интелегибилног света. Дакле, није реч о једном делићу мноштва опипљиве и видљиве стварности. Милитантни поборници и проповедници *Једне мисли*, пак, обмањивачко тумачење Хегелове мисли користе за правдање сваког владајућег процеса у савременом свету, од освајачких ратова највећег паразита света, атлантског Левијатана, лихварског колонијализма и разарања свих

одбрана од стихије нихилизма, зване *глобализација* – до инвазије трећесветских маса гладних и очајних жртава на Европу, фатаморгану света безграничних обиља. Све је то, по њима, *актуелно*, односно *стварно*, дакле *рационално*, односно без алтернативе, те се ваља острвити на оне који устају против, који одолевају, противнички или непријатељски, процесима, јер је њихов отпор заправо *ирационалан*, дакле сличан или истоветан *ирационалним идеологијама* – према одређењу марксисте Ђерђа Лукача (Лукач, 1966) – у првом реду фашизму и националсоцијализму.

(Март 2006)

e-nacij.net

Напомене

¹ Од повлачења османске псеудоимперије из Босне и Херцеговине, где су се сматрали Турцима, муслимани српског или словенског порекла су осам пута мењали своје национално име и одређење порекла. Примерице, током Другог светског рата, када је Босна и Херцеговина ушла у састав *Независне Државе Хрватске*, савезнице сила осовине, муслимани су се званично препознали у одређењу да су „*цвијеће хрватског народа*”. Истовремено су у Берлин тајно слали изасланике да увере немачке господаре како нису словенског већ управо германског порекла, да су једно племе Гота залутало у словенску масу, тражећи стога сопствену државу. Славни филмски редитељ Емир Кустурица – који потиче из муслиманске породице што се није одрекла српског порекла – опажа: „*Кад мислим политички на начин на који сам учен у Европи, када гледам на будућност босанских муслимана, долазим до питања које ме најчешће опседа: знам да, када би се испод њихових ногу извукао џамијски тепих, бојим се да би попадали као снопље... С једне стране знаш да политички живот мора бити изнад контроле религије, а с друге знаш, када би се џамија повукла с политичке сцене, највероватније је да би шичезао читав народ.*” (Д. Танасковић, 2002)

² Може се рећи, за љубав парадокса, да је каљење таквог типа човека једна од позитивних последица османске и исламократске окупације. Велики удео у томе имало је и насилно одвајање српског народа од слободне, хришћанске Европе те, последично, огромно културно и цивилизацијско *заостајање*, односно пресецање свих веза с процесима који су карактерисали наш континент током векова српског робовања. Срби су остали недотакнути духом барока и класицизма, илуминизма и позитивизма, ветровима масонства и антиклерикализма, демократије и републиканства... Потпуно осамљен, српски народ се окретао својој најдубљој традицији, укључујући и прехришћанско наслеђе – принудивши и своју Православну цркву да се том окретању саобрази – и одагле је црпео митове и мудрости, лекове и обичаје, снаге и енергије отпора окупатору.

³ „*С обзиром да осећа како је оно што тиранија настоји да погоди у њему његова муљевна душа, његов мушки елемент, у класичном смислу те речи, пол мушкараца се маскира, прикрива се, поженствењује се како би побегао од претње.*” (Malaparte, 1959)

⁴ Разматрајући Поперову критику Хегела, Валтер Кауфман је непобитно утврдио да дотични уопште није читао дела којима се бави већ само кратке изводе, у неверним преводима и популарним издањима: „*Ако се сложимо с Попером да је, интелектуално поштење од темељног значаја за све до чега држимо, онда се морамо побунити против његових метода; јер премда је Поперова мржња према тоталитаризму*

надахнуће и средишни мотив његове књиге (*Отворено друштво и његови непријатељи*, прим. Д. К.), његови методи су слични методима тоталитарних „знанственика” и шире се слободним светом.” (Kaufmann, 1972)

⁵ С обзиром да Карл Попер истражује и дубинске, скривене побуде „непријатеља” његовог идеала – што је крајње неуобичајено на разини философских расправа – онда је легитимно окренути то подозрење и према њему, па се упитати да ли је „отворено друштво” плод добронамерности. Поперовом ученику, спекуланту Џорџу Соросу, који често истиче своје јеврејско порекло, упућено је питање зашто онда не отвори свој „Отворени универзитет” тамо где је данас најпотребнији, у Израелу, да шири идеале „отвореног друштва” и мири Јевреје с Палестинцима, против обостраних националних искључивости и изградње зида што их раздваја. Питање је остало без одговора. Питање је иначе легитимно јер је очигледно да управо незасити паразитизам атлантског Левијатана данас подстиче или води освајачке и пљачкашке рагове, широм света, под изговором да се бори за спречавање „хуманитарних катастрофа”, те за ширење „демократије”, „људских оправда” и идеала „отвореног друштва”.

Литература

Eco, U. (1998). *La mia Europa meticcias*, у *La Repubblica* од 22. децембра 1998, Roma.

Hobsbawm, E. (1996). *Nacije i nacionalizam od 1780*. Beograd: Filip Višnjić.

Kaufmann, W. (1972). *The Hegel Myth and Its Method*, у зборнику *Hegel*, New York: Anchor Books, Doubleday.

Le Goff, J. (2000). *L'Europa sarà meticcias*, у *Avvenire*, од 8. јануара 2000, Milano.

Lukač, Đ. (1966). *Razaranje uma – put iracionalizma od Šelinga do Hitlera*, Beograd: Kultura.

Malaparte, C. (1959). *Sesso e libertà*, у *Mama marcia*, Firenze: Vallecchi.

Tanasković, D. (2002). *Islam i mi*, Beograd: Partenon.

Име руже боје новца

Према убеђивањима програмираних звезда интелектуалног мејнстрима, те авангарде рајинског менталитета у Европи постмодерне епохе, од Ле Гофа до Умберта Ека, бела и хришћанска Европа у којој смо рођени биће мртва у перспективи од три-четири деценије. Утопљена у расни, крвни и културни бућкуриш, под влашћу „финансијских алхемичара“, индустријалаца свести и рекламократије. И тобоже једино што још можемо учинити је да стварамо културу која ће припремити нашу децу да „управљају“ том пропашћу, тим „сусретом“. Пораз је мањи ако пристанемо на њега, кажу нам и смеше се. А ако пређемо на страну својих непријатеља, оно што од нас остане биће на победничкој страни

Пише: Драгош Калајић

Заговорници инвазије маса имиграната на Европу – од утицајних историчара, попут Жака ле Гофа, све до медијских произвођача јавног мњења, попут Умберта Ека – обично наступају као отелотворења рационалности. У питању је тобоже неминовна и неизбежна појава, која чини константу историје, заједно са својом главном последицом: вишеструким мешањима дошљака и домородаца. С ауторитетом гласноговорника учитељице живота, Ле Гоф изјављује: *„Верујем да оно што може и што треба да се догоди јесте успостављање дијалога који омогућава бар суживот, а још више од тога мешање (metissages), укрштање различитих култура. Европа је била створена захваљујући серији мешања у хришћанској епохи и особито током средњовековља: она је била сливена захваљујући спајању варварских пагана и хришћана покојне римске империје. Двадесет први век треба да буде нова епоха мешања.“* (Le Goff, 2000)

На дну те интелектуалне авангарде „рајинског менталитета“ има много мање обзира према европским жртвама, како сведоче предвиђања Умберта Ека о последицама масовних имиграција:

„Мислим да ако ствари буду ишле како сада иду, мораће да настане једна обојена Европа, без националних држава. Ми се не налазимо пред појавом имиграције већ миграције. Пренасељени (sic!) Југ света се пење ка Северу, који је у демографском опадању. Нема мера које могу да зауставе тај процес. Дакле, кажимо до средине XXI века, Европа ће постати обојени, мешан (metisio) континент, сачињен већином од крвних мешанаца. И то не само с тачке гледишта боје коже већ делимично и културе... Не говорим о освајањима већ мешањима. Помислите на германске народе који се спуштају ка римској империји. Не прихватају они латински или хришћанство Рима. Постају пак аријани – у смислу јереси а не расе – и, мало по мало, рађају се нови језици, они које данас говоримо. У крајњој линији, средњовековна и модерна Европа је резултат огромног мешања и миграција...”

ПОТВРЂИВАЊЕ ОПОВРГАВАЊЕМ

Наведени заговорник зацрњивања Европљана¹ ипак зна да такво „бојење” не може проћи безболно, те нам чак открива и некакву високу европску установу која томе служи: „Бојим се да ће бити плаћено високом ценом у крви и насиљу. Једина ствар коју можемо да урадимо, да би сукоб учинили мање снажним, јесте да културно припремимо нашу децу како да управљају сусретом... Ја сам члан *Asociété Universelle des Cultures*, која то предвиђање мешане Европе има у својој оснивачкој повељи и ми одавно изучавамо облике васпитавања како би биле прихваћене (етничке, културне, друштвене и тако даље) различитости.” (Есо, 1998)

За разлику од мудро суздржаног Ле Гофа, који опрезно говори само у прилог „мешања различитих култура”, противевропски распојасани Еко, најављујући и подржавајући као нужност и крвна мешања, удара, несвесно, на једну од основних празноверица *Једне мисли*, што правно начело једнакости људи растеже на оквир апсолута.

На овом месту нашег излагања упутно је отворити једну заграду ради разматрања празноверја *Једне мисли* по коме су раса и нација појмови без садржаја, односно без икакве основе у стварности. Ако су сви људи суштински једнаки у сваком домену, онда су и све разлике које им се приписују неосноване, почевши од оних колективних, садржаних у појмовима *расе* и *нације*. Како нас обавештава прво гласило *Једне мисли*, *New York Times*, „биологија доказује, сваки дан, све више, да појам *расе* нема никакву научну основу”.² Они несавесне памети који су спремни да подрже такав налог обично га правдају и доказују чињеницом да се ниједна дефиниција *расе* не подудара, у потпуности, са претпостављеним предметом: у свакој *раси* има примерака што поседују обележја неке друге, и обратно. У питању је примена неке врсте псеудокартезијанског

чистунства при одређењу врста или категорија. Следећи такву методу, морали бисмо закључити да не постоје ни мочваре, јер нису сводиве ни на *воду* ни на *копно*. Како добро уочава Франсоа Жакоб, добитник Нобелове награде за биологију, људска врста је опстала управо захваљујући својим расним и осталим разликама, односно различитим одговорима на разне изазове и катастрофе: неки одговори су се показали успешним а други погрешним, изазвавши ишчезнућа. У противном, ако би људска врста била састављена само од једнаких, пружајући истоветне одговоре, она би извесно ишчезла.³

За демонизовање појма *нације* – као илузије која садржи разорне потенцијале – проповедници *Једне мисли* користе осиромашеност и семантичке скучености текуће лексике, односно одговарајуће речи. С обзиром да није могуће одредити јединствене критеријуме нације, који задовољавају тако именоване скупине, од „*америчке нације*” до „*немачке*”, „*француске*” или „*италијанске*”, закључује се – како то чини, посредно, чак и историчар Хобсбаум (Hobsbawm, 1996), отворени непријатељ национализма – да је у питању једна али огромна и погубна (само)обмана. Ако се усвоји изложени став, постаје савршено легитимно залагање за рушење или затомљавање националних држава као творевина једне илузије.

Затворивши заграду и вративши се основном току излагања, можемо уочити како заговорници имигрантске инвазије Европе који, попут Умберта Ека, од ње очекују и растварање европских нација те беле расе посредством крвних мешања – тиме афирмишу постојање нација и раса као стварности. У противном, ако расе и нације доиста не постоје, као ни остале разлике, силом „једнакости свих људи”, онда не би могли говорити ни о *мешању*.

НА ИСПИТУ ИСТОРИЈЕ

Супротно уверавањима заговорника европске пропасти о неизбежности или незауостављивости имиграционих процеса те културних и крвних „*мешања*”, што тобоже изводе из историјских искустава, Учитељица живота их пориче. Извесно је да има много примера неуспелих отпора реченим *мешањима*. Довољно је садржај *Манава-Дарма-Шастра*, правног кодекса индијских Арија, крцатог најстрожим забранама крвних мешања с покореним, црнпурастим, углавном дравидским домороцима – забранама које су се потом изметнуле у тропски бујни и сложен систем касти – упоредити са демографском сликом савремене Индије, где нема ниједног „сачуваног” бледоликог. Тако се лако спознају размере пораза и слома свих заштитних мера. С друге стране, скоро десет stoleћа – од битке код Поатеја 732. до одбране Беча 1683. године –

Европљани су успешно одбијали низ инвазија муслиманских маса и одговарајућа *мешања*. Чак и у просторима које су азијатске хорде успеле да освоје и држе под влашћу столећима, попут Пиринејског и Балканског полуострва, размере *мешања* – која су била, по правилу, последица отмица, насиља и силовања – нису битно угрозиле европски генофонд.

Поборници инвазије Европе и културних те крвних *мешања* афроазијских туђина и Европљана обично правдају такву перспективу једним потпуно лажним примером: симбиозом германских пагана и романског становништва, у сумраку римске империје. Тај пример не може послужити да нас увери како су *мешања* културних и крвних различитости не само уобичајена већ и пожељна, плодносна појава, јер у случају о коме је реч нема никаквих суштинских опречности између германског и романског елемента. Корени и романског елемента су такође германски. Обе етничке скупине припадају не само истој раси већ и јединственом индоевропском или евроаријском културном кругу. Ако је основана теорија по којој евроаријски народи потичу из јединственог пранарода – као што и њихови различити језици потичу из јединственог стабла прајезика – онда је симбиоза германског и романског елемента нека врста покрета повратка примордијалном јединству, оном пре расејања ка југу, истоку и западу евроазијског континента.⁴ <

(Април 2006)

e-nacija.net

Напомене

¹ Узгред речено, медијска „слава” дотичног, упркос безнадежног недостатка талента и запањујуће неспособности разумевања лигературе коришћене за исписивање веома обимних а испразних романа, један је од мноштва симптома потпуног слома система вредности.

² *Политика*, 1. март 1998.

³ *L'Evenement du jeudi*, 12. септембар 1991.

⁴ Овим завршавамо објављивање извода из обимне студије *Europa Invasa* летос преминулог Драгоша Калајића, коју је аутор написао за италијанског издавача у задњим месецима свог живота. Од наредног броја „НАЦИЈА” ће започети објављивање одабраних делова из *Зимског солстиција*, још једног изузетног рукописа из заоставштине коју је почивши Драгош Калајић лично поверио нашем листу.

Литература

Есо, У. (1998). *La mia Europa meticcia*, у *La Repubblica* од 22. децембра 1998, Roma.

Hobsbawm, E. (1996). *Nacije i nacionalizam od 1780*. Beograd: Filip Višnjić.

Kaufmann, W. (1972). *The Hegel Myth and Its Method*, у зборнику *Hegel*, New York: Anchor Books, Doubleday.

Le Goff, J. (2000). *L'Europa sarà meticcia*, у *Avvenire*, од 8. јануара 2000, Milano.

Lukač, Đ. (1966). *Razaranje uma – put iracionalizma od Šelinga do Hitlera*, Beograd: Kultura.

Malaparte, C. (1959). *Sesso e libertà*, у *Mama marcia*, Firenze: Vallecchi.

Tanasković, D. (2002). *Islam i mi*, Beograd: Partenon.